

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τούς Ρωμους άχρεία.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι Άθηναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν έβδομάδα — μόνον μιá φορά θά βγαίνη,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι: — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και 'στών Άθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδαπήν,
και εις τήν Έλλάδα όλην — δίχως νάξια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **δixά φράγκα είναι μόνο.**

για τά ξένα όμως μέρη — **δέκα φράγκα και 'στό χέρι.**
Κι' ένα φύλλο άν κρατῆς — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρὰ δέν δίδει — θά τόν φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — απ' ευθείας πρὸς εμέ.
Για τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιá δεκάρα.

Εικοστή Όκτωβρίου και τρίτη,
νέας νίκας ό Λόρδος κηρύττει.

Σαράντα πέντε και τετρακόσα
και 'στό Παλάτι συμβάντα τόσα.

**Μαρτυρική περιφορά
ένδός Έγγλέζου με πικρά.**

Ό Φασουλῆς βαστῶντας απ' τό χέρι
τόν τζέντλεμαν Όρνσταίν τόν μαριόλο
'στά σπήτια μερικῶν τόν περιφέρει,
πού παίζουν έδῶ μέσα πρώτο ρόλο.

Τού δείχνει τῶνα κι' άλλο μας τσανάκι,
τά τόσα τῆς προόδου μας στοιχεία,
τό ζαχαροπλαστείο του Γιαννάκη
και κάμποσα του Χόρν ούροδοχεία.

Τόν πάει 'στών Τρικούπη πρώτα πρώτα,
πού πλημμυρεί ό νοῦς του με τά φῶτα,
πού νοιόθει για τά νούμερα μεράκι
και 'στούς Έγγλέζους είναι μαστοράκι.

Τόν κύριον Όρνσταίν σῆς συστήνω,
ό Φασουλῆς φωνάζει 'στών Τρικούπη,
και στείλετέ τον άναυλα 'στήν Τῆνο
γιατί κι' αυτός μας έγινε κουνούπι.

Ό Λόρδος τόν Όρνσταίν καλοπιάνει,
σπουδαία περιποίησι του κάνει,
του ψιθυρίζει κάτι μέσ 'στ' αὐτί
κι' άρχίζει λογοδιάρροια δυνατή.

Τρ.— Δοιπόν καλῶς μας ἦλθε, Άγγλε ξένε.

Όρν.— Τρικούπη Λόρδο άκουγα νά λένε
κι' έγώ από τούς άλλους τόν ξεχώριζα,
άμα τί πρᾶμμα είναι ντέν εγνώριζα.

Τρ.— Άλλά γιατί κοπιάσατ' έδῶ πέρα;

Όρν.— Μήπως αλλάξω 'λίγο τόν αέρα.

Τρ.— Τό κλίμα μας τούς Άγγλους δέν σηκώνει
κι' ό κόσμος τά ταμπάρα των σουφρόνει.

Όρν.— Σ' έμέν' ακόμη τούτο δέν συνέβη.

Τρ.— Τό Σύνταγμα σπουδαίως κινδυνεύει.

Όρν.— Γκοντέμ! Γκοντέμ!... και σεις πῶς επιτρέπετε
τό Σύνταγμα σας άρῶν ν' ανατρέπεται;

Τρ.— Τόν σβέρκο μου τόν βγάξω κάθε μέρα,
άλλ' ή Αὐλή μας κόβει τόν αέρα.

Όρν.— Κι' ό Βασιλεύς;

Τρ.— Τά τελευταία έτη
του μπῆκε τό άνείψιμον 'αφήση

και τόδαχε άμέτι μωαρετί
αὐτό τό βρωμαρουντιν νά ψηφίση.

Όρν.— Και βίβλια σάν πρώτα δέν σῆς κάνει;

Τρ.— Τούς παλαιούς του σίλους τους ξεγάνει.

Έκεί πού στέκει, Άγγλε πουκαρά,

έκαθῆτο Έκείνος μιá φορά

και τουλεγα πολλά για τήν πατρίδα.

πῶς στέκει 'στήν προόδου τήν βελτίδα,

μά τουστρεψαν με μάγια τό κεφάλι

και τῶρ' άληθινα ξεπαράλωθ.

μέ κάποιον Λεμονή, μέ κάποιον Ράλλη,
κι' ήμέρα νύκτα κλώθει και ξεκλώθει.
Μέ τούτους τώρα κτίζει πύργο τρίπατο,
τό φούντιγγ είναι μόνη του ρετσέτα,
και μόνο πού δέν βγαίνει 'στόν περίπατο
μ' α'τούς τους δύο Σκρίπ αλαμπρατσέτα.
'Αλλ' έννοια του κι' έμμέν' αν δέν θυμάται
μέ το'υτο τό πλευρό άς μήν κοιμάται...
τό φούντιγγ 'στή Βουλή δέν θά περάση
γιατ' ή πατρίς προώριεται νά δράση,
κι' είναι τά σχέδιά μου ένα κι' ένα
κι' όλα φιλολογιά τάχω κομμένα,
κι' έγω μέ τής αυταίς α'γά δέν βάφω
και σένα 'στην πατούνα μου σέ γράφω,
κι' άμέσως ξεκουμπίσου άπ' έδω
και το'υ λοιπού δέν θέλω νά σέ 'δω.
Μου φαίνεται ζευζέκης μέ πατέντα
κι' είσαι φαρμακωμένος για κουθέντα.
Κι' έγω τους 'Αγγλους πλέον άπαρνούμαι,
εις τόνομα των πιά δέν συγκινούμαι,
τόν Γλάδστονα και Σώλσθουρου τους βράζω,
ποτέ σου χαρτοσιά μ' α'τούς δέν πιάνεις,
και 'στό μεγάλο κόμμα μου μοιράζω
σημαίως Γαλλικάς σαν Δεληγιάννης,
και σύμμαχος πηγαίνω 'στό πλευρό του
κι' άρπάζω τόν μακρύ Κορδόναρό του,
και την 'Ελγά του όίνω του Μαίεου,
κι' έκβάλλω βρυχηθμόν πεινώντος λέοντος
τόν τίτλον του όωρῶ του Πομπηίου
και πέρνω του μεγάλου Ναπολέοντος.
Κι' άρχίζω νά παρλάρω Γαλλικά
και το'υ Καρνῶ φωναζώ μιλ μερσί,
κι' άφίνω κατά μέρος τ' 'Αγγλικά,
όπου 'στή Λόντρα τάμαθα φαρσί.
Νά πῃς 'στόν Βασιλέα νά 'μιλήτης
κι' είπέ του, μόν άμί, μέ παρακλήσεις
τούς νόμους νά μή θύση κι' άπολέση
και την δεδηλωμένην νά καλέση
κι' άνεύθυνος κι' ουδέτερος νά μείνη,
άλλοιώς κι' έγω δέν ξέρω τί θά γίνη.

Τέτοια είπε 'στόν 'Ορνσταίν ό Τρικούπης ό πολύς
και τόν 'Αγγλον πλησιάσας ό δειλός ό Φασουλῆς
έψιθύρισε 'στ' α'υτό του «δῶσε τόπον τῇ όργῇ...»
και ποῶς δέν χωρατεύουν όλ' οί πρίν Πρωθυπουργοί.»
Παραγρίεψε κι' ό Λόρδος, και δικαίως και εικότως,
σαν νά μή μάς φθάν' ή φτώχεια και τ' άμέτρητα κακά μας
τόρα τόρα, σίρ 'Ορνσταίν, κι' ό Γεώργιος ό πρώτος
άρχισε νά παραμπαίνει 'στά οικογενειακά μας.

(Α'υτά το'υ λέγει κι' άλλα, κι' άπ' εκεί
'στο'υ Δεληγιάννη πᾶνε βιαστικοί.)

'Ορν.—Και τί περί τῆς κρίσεως φρονεῖτε;
Δελ.—'Ο Θεοδῶρῆς γι' α'υτήν δέν συγκινεῖται,
κι' ένόσω κινδυνεύουν οί θεσμοί
ας μένουν έκκρεμείς λογαριασμοί.
'Εσείς γι' α'υτά δέν δίνετε λεφτό,
άλλ' όμως ό Χαρίλαος γι' α'υτό
μέ προσκαλεῖ μαζί του νά συμπραξῶ
και τούς προότας όλους νά σπαράξω.

Μά σεις χωρίς καθόλου νά 'ντραπήτε
δῶ πρίτε εις τόν Χαρίλαον νά 'πήτε.
'Ο Θεοδῶρῆς μ' εκείνον νά συμπραξῇ;
μή γένοιτο ποτέ!... Θεός φυλάξει!...
Καλλίτερα 'στό Σύνταγμα συμφέρει
νά πετσόκοψω πάλι ένα χέρι
και Θεοδῶρῆς χείρ νά φανῶ
παρά μ' α'υτόν παρέα νά γενῶ.
Κι' αν τάχατε τό Σύνταγμα σαλεύη
ό Θεοδῶρῆς μονάχος του παλεύει,
έγω και μονάχος για το'υτο σῶνω
κι' όχι σαν κουτομῶς νά συντρέξω
ένα μηχανορράφο φαρμασόνο,
και νηστικός νά καθώμαι άπ' έζω.
Τί γνώσι πού την έχει και μιλά!...
νά θέλ' ειλικρινῶς νά τόν συνδράμω
ν' άνέβῃ σαν και πρώτα 'στά 'ψηλά
κι' έγω νά παραδέρνω έδῶ χάμω.
'Ακούτ' εκεί άναιδέα και θράσος
τοιαῦτα νά τολμᾷ ό τολμητίας...
κινούμενον κυττάζω μέγα δάσος
καθῶς ποτέ κι' ό Μάκθεθ τῆς Σκωτίας.
'Ιδο'υ το!... πλησιάζει... σίρ 'Ορνσταίν,
τουρτούριζε και τρέμε σαν τόν Καίν.
Κρημνίζονται το'υ κράτους αἱ κρηπίδες,
κινούνται λόγχοι, δόρατα κι' άσπίδες,
βαροῦν νταούλια, φλούγκελχορν, τρουμπέταις,
και χῶτο φλογισμένο και βαρύ
μου τσουρουφλᾷ και γένεια και μπαρμπέταις
και πέφτουν λαοπλάνοι σοβαροί,
και χάσω τόν Τρικούπη σαν ντολμα,
πού νά προτείνῃ συμπραξίν τολμᾷ.

'Ορν.—Τοιαῦτα περί κρίσεως φρονεῖτε;
Δελ.—Φρονῶ πῶς πᾶς φρονῶν περιφρονεῖται,
τουτέστιν ό φρονῶν φρονηματίας
υπερφρονούντας άφρονας φθονεῖ
κι' αἱ φρένες του θολοῦντ' έξ άσπιτίας
κι' ή φρόνησίς του παύει νά φρονῇ.
'Ορν.—Φρονεῖτε πῶς φρονεῖτε ὡς Γεγές;
Δελ.—Φρονῶ πῶς θ' άπαντήσω μ' ένα Γές,
και την Βουλὴν τό Στέμμ' άς διαλύση
κι' εις Βουλευτάς την πόρτα του νά κλείση.
'Αλλ' όμως νά το'υ 'πήτε περιπλέον
νά μήν άκούη όλόλου τούς τρελλούς,
γιατί θά ξαναγίνω Ναπολέων
εις την φιλάττην γῆν τῆς Καρκαλοῦς,
ό δέ Τρικούπης μόνος του άς τρέμῃ...
α'υτά λοιπόν... και τόρα, κύριέ μου,
πού φρόνησις 'Εβραίου σᾶς κοσμεῖ,
πηγαίνειτ' εὔ φρονῶν 'στην κάμαρά σας,
κι' ένόσω κινδυνεύουν οί θεσμοί
ὡς περιττόν φρονῶ και τόν παρᾷ σας.

('Ο Φασουλῆς τόν ξένο του αλαμπρατσέτα πέρνει
κι' έμπρός εις τό Συμβούλιον τῶν 'Υπουργῶν τόν σέρνει,
ό Ράλλης δέ κι' ό Λεμονῆς άρχίζουν ένα κλάμμα
και τόν τραβοῦν έδῶ κι' εκεί κι' όλοι το'υ λέν άντάμα:)

«'Ορνσταίν ξακουστέ και τιμημένε,
ἄχ! στάσου νά σέ ψάξωμε, καυμένε.

'Ορνσταίν, όπου μοιράζεις μέ τόν Ράλλη
κι' έχεις ξανθά μουστάκια και κεφαλι,
πού βάζεις κάθε 'μέρα σαν κι' εκείνον
σακάκι και καπέλο Ρού-Βλάς,
και τρέχεις σέ μουφλούζηδων 'Ελλήνων
συμβούλια και μέγαρη κι' Α'υλάς,
όπου στιγμή τό πούρο δέν άφίνει
και μόνον σαν άνέβης τό πετᾷς,
'Ορνσταίν, πού Σωτήρας μας θά γίνης,
και χάσκων και περιέργως κυτᾷς
τόν Λεμονή, τόν γέρο μας πατέρα,
πού νά τόν 'δῇ φοβάται κι' ή χολέρα,
'Ορνσταίν κι' 'Ορνεοτιθέλεις,
καθῶς κι' ό κύρ Καμπούρογλους σέ γράφει,
όπου δέν είσαι όλόλου στραβοσκελής
και δανειστῶν σ' άπέστειλε συνάφι.

Είπ' 'στόν Βασιλέα νά μάς σώσῃ
και γι' τά σκρίπ γερά νά 'ξεσπαθῶσῃ,
και 'στή Βουλὴ νάλλῃ αὐτοπροσώπως,
γιατί αν μοναχός μας μάς άφήσῃ
αὐτό δέν εἶν' ευγένεια και τρόπος
κι' ό Λόρδος τότε πιά θά μάς ψοφήσῃ.
Είπ' του πῶς δέν πρέπει ν' άδρανῇ
κι' αν θέλῃ τό καλό μας και καλό του
γι' μάς και κομματάρχης άς γενῇ.
Άλλῶς θά τραβᾷ τόν διαβολό του.
Είπ' του αν τό φούντιγγ δέν τελειῶσῃ
πῶς άπεικά κανείς δέν θά μάς δώσῃ,
πῶς ρῥᾷνει μιᾷ φορά νά ξεροβήξῃ
και κάθε Βουλευτῇ θά τόν τραβήξῃ.

Κι' εν μέσω τῆς τοσαύτης καχεξίας
εἶπ' του τό Κουθένρο πῶς θά πείσῃ,
εἶπ' του κι' ό Θανάσης Εὐταξίας
πῶς ράσσα Ριζαρίτου θά φορέσῃ,
πῶς θά χαθοῦν Παιδείας θησαυροί
κι' οὐδὲ θά βάλῃ μαύρη ρεδιγκότα,
μά και 'στά ράσσα σκοῦρα θά τά 'βρῇ
γιατί δέν εἶν' έλεύθερος σαν πρώτα.

Πᾶς κι' εἰμεις τόν θέλομε νά δείξῃ πῶς μάς θέλει
ας μήν παρασκοτίζεται κι' άς μή τόν πολυμέλῃ
ας βραίνωμε ξεσκύφωτοι κι' αν μέσα 'στόν χειμῶνα
κατάσπρω βρακί και μ' άσπρη βρακοζῶνα.
Τοιαῦτα ψάλλουν εν χορῷ, κι' εἰδὼν ό Φασουλῆς
πῶς μέ τόν 'Αγγλο γίνεται κατακλυσμός πολύς,
πού τόν έπαρδᾷγκωναν μέ λυσσοδῆκτων δῆγματα
και τό σακάκι τοῦσχισαν μέ τά πολλά τραβήγματα,
και τόν χειρῶν τόν άρπαξε παντός 'Υπουργικοῦ
και από τό σπῆτι τόν περνᾷ το'υ Προοδευτικοῦ.)

Βλέπεις τοῦτο τό μπαλκόνι
τό μαρμαροκατωμένο;
βλέπεις τοῦτο τό κανόνι,
όπου στέκεται στημένο;

Τοῦτο σκάφος και φελούκα,
τοῦτο ἔσμα τῶν 'Αγγέλων,
και το'υ κανονιοῦ ή μπουκα
παρελθόν, παρόν, και μέλλον.

('Ο Τραπεζίτης τό κυτᾷ και κάνει τόν σταυρό του
κι' από τόν φόβο τό φιλό τοῦ ξέφυγε νερό του,
κι' άμέσως τόν φορτώθηκε ό Φασουλῆς 'στην πλάτη
και μιᾷ και δῶ τόν έφερε άπ' έζω 'στό Παλάτι.)

Φ.—'Εδῶ σ' άφίνω μόνος σου 'στόν 'Ανακτα νά πῃς
και νά το'υ 'πῇ πῶς τούς Ρωμηούς εκθύμως άγαπᾷς,
θά σ' έρωτήσῃ δέ κι' αὐτός γιατί φορεῖς σακάκι,
αν παίζεις τάβλι, ντόμινο, μπιλιάρδο, ντάμα, σκάκι,
αν μέ φανέλλαις ντύνεται και μάλλινα τσουράπια,
αν μέ μαντζούνι τρέφεται και μέ σιδήρου χάπια,
αν τρώς και σύ λουκάνικα, ζαμπόνια, μουρταδέλαις,
αν βυζικάντια σοῦδαλαν, βεντούζαις ή και βδέλλαις,
αν εἶς 'Εγγλέζος γνήσιος, αν εἶς 'Εβραίων θρέμμα,
αν ό μπαρμπέρης άποτε σοῦ πέρνῃ 'λίγο αίμα,
αν έχης κότσα δυνατά γερότερ' άπ' άτσάλι,
αν έδοκιμασες ποτέ κανένα σερβιτάλι,
και τά λοιπά και τά λοιπά, κι' αν ήλθες νά μάς γδάρῃς,
πού πῃς και πού ξουρίζεται και τί καπνό φουμάρεις,
κι' αν περνᾷς γιᾷ παραλῆς
'στούς παγκιέρηδες τρανός.
κι' αν ὡς νησῶν φιλής
πόσον μάλλον τά χηνός;

Και σύ βεδάκις θά το'υ 'πῇς πετῶν τά δῶ σου γάντια
πῶς βδέλλαις αν δέν σοῦδαλαν, βεντούζαις, βυζικάντια,
μά βυζικάντι εἴγινες και βδέλλα και βεντούζα
σ' α'υτή την ψωροκώστενα, 'στην κλασική μουφλούζα,
κι' αν αίμα δέν σοῦ 'πήρανε τῆς Λόντρας ή μπαρμπέρηδες,
άλλ' ήλθες αίμα κάμποσο νά πάρῃς από 'μάς
νά τό ρουφήξῃς μέ πολλούς Φιλέλληνας παγκιέρηδες,
και νά μάς έγῃς παντοτε και νά μάς άκτιμάς.

'Ορνσταίν, όρνις, όρνεν, και όρνεοτιθέλεις,
όρνέναν άντιμουτσουνα κι' άρπακτικῆς άγέλης,
όπου ψιμάρε σ' ήύραμε και πρώτο κλεποῦρι,
όπου 'μπαρμπατῶν σ' έβγαλε ό Λεμονῆς ταμπούρι,
και τρώμερος έρῥᾷνεται μαζί σου σαν 'Ανταίος
και τόν Τρικούπη πυρετός τόν πιάνει τεταρτάτος,
σαν 'Αγγλος και χαχάκης τσελεπῆς,
πρίν άπ' έδῶ γά πάρῃς τά βρεμμένα σου,
α'υτά 'στόν Βασιλέα μας νά 'πῇς,
πού νά συχωρεῖσῶν τά πεθαμμένα σου.

(Εἶπεν αὐτά ό Φασουλῆς μέ νάζιζα και γλυκάρι,
μά το'υ κρυφάψιθύρισε και κάμποσα 'δικά του,
και τόν 'Ορνσταίν χαιρετῶν τοῦ δίνει δῶ γιαννάδες
κι' αὐτός σταυροσκοπούμενος τινάζει τόν γιαννά του.)

**Ὁ Τρικούπης ὁ βαρὺς
κί' ὁ σκληρὸς ὁ Θεόδωρος.**

(Διάλογος Ἰσμίνης κί' Ἀντιγόνης,
ποῦ τὸν ἀκοῦς καὶ σύσσωμος κρυόνεις.)

Τρ.—ὦ σὺ κοινὸν αὐτάδελφον καὶ Δελιγιάννη κάρα,
ἄρ' οἶσθα πῶς τὸ Σύνταγμα τὸ πέταξαν 'στὰ κάρα;
ἄρ' οἶσθα πῶς ὁ Βασιλεὺς πολλὰ μᾶς μαγειρεῖται
κί' ἀνυπολόγιστα κακὰ ἐπὶ κακῶν σωρεῖται;
ἄρ' οἶσθα ὅτι Βουλευτὰς 'στ' Ἀνάκτορα καλεῖ
καὶ τοὺς προτρέπει φανερά τὸ φουντιγγ' νὰ ψηφίσουν;
ἄρ' οἶσθα, Θεοδωράκη μου καὶ φίλη κεφαλή,
πῶς μὲς 'στὴν κήψα καὶ τοὺς δὴδ' ἔμπορ' νὰ μᾶς ἀφήσουν.
Καὶ τώρα ποῖον κήρυγμα ὁ Βασιλεὺς κηρύττει,
δι' ὃ κί' ἡ πόλις σύμπασα ἱλιγγιᾷ καὶ φρίττει,
πῶς νὰ τοὺς δώσῃ σκέπτεται μεγάλην προθεσμίαν
τοῦλάχιστον ἐξ ἡμερῶν σαράντα παρὰ μίαν;
Γνωρίζεις τι κεισθήκουσας μὲ τρίχας ὀρθωμένας,
ἢ ἄγνοεῖς τὰς συμφορὰς τὰς λάθρα ἐρχομένας;
Δελ.—Ἐμοὶ μὲν μῦθος οὐθ' ἡδὺς οὐτ' ἀλγεινὸς καθόλου
ἀφίκετο, κασίγνητε καὶ κάλτσα τοῦ διχόλου,
ἐξ ὅτου τόσον ἀποφοράς ἀνέτειλεν ἡμέρα
καὶ τὰ παπούτσι μούδωσαν μιὰ Καθαρὴ Δευτέρᾳ.
Ἐπεὶ δὲ φροῦδος Λεμονῆς καὶ Ράλλης πλέον φροῦδος
ἀνῆλθον εἰς τὰ πράγματα τοῦ κράτους κενοσπούδως,
οὐτ' εὐτυχῶ πλειότερον, ἀλλ' οὔτε καὶ λυπούμαι.
Τρ.—Γι' αὐτὸ λοιπὸν σ' ἐκάλεσα, γιὰ νᾶλθῃς νὰ τὰ 'πούμε.
Δελ.—Τί δ' ἔστι; φαίνεσαι καὶ γὰρ πῶς ἔπος τι καλχαίνεις.
Τρ.—Καὶ δὲν γνωρίζεις, ἀδελφέ, ποῦ σὰν τὸν χάχα χαίνεις,
ὅτι ὁ Κρέων Βασιλεὺς σοὶ μὲν ὡς μόνον γέρας
ἔδωκε σπανακόπητα τῆς Καθαρῆς Δευτέρας,
ἐμὲ δὲ μ' ἔφησε βορὰν γλυκεῖαν τῶν ὀρνέων
κί' ἓνα Σωτήρα Λεμονῆ ἐνηγκαλίσθη νέον;
Τοιαῦτα λέγουν 'στὴν Βουλὴν ὁ Κρέων θὰ κηρύξῃ
καὶ γιὰ τὰ φουντιγγ' καὶ τὰ σκρίπ τὰ δόντια του θὰ τρίξῃ,
σὺ δὲ καὶ τώρα τόλμησε νὰ δείξῃς 'στὸν καθένα
πῶς φύσει Συνταγματικὸς ἐπλάσθης σὰν κί' ἐμένα,
καὶ γὰρ, καθὼς παρκτηρεῖς, κακὰ δουλειαὶ μᾶς τρέχουν...
Δελ.—Καὶ τί θὰ πράξῃς, δύστηνε, ἂν ταῦτα οὕτως ἔχουν;
Τρ.—Σκέψου ἂν θέλῃς μετ' ἐμοῦ προθύμως νὰ συμπράξῃς
κί' ἂν ὑπὲρ τοῦ Συντάγματος μαζί μου θὰ φρυάξῃς.
Δελ.—Γνωρίζεις ὅτ' ὑπὲρ αὐτοῦ ἡ χεὶρ αὐτὴ ἐκάπη.
Τρ.—Εἰ ξυμπονήσεις μετ' ἐμοῦ καὶ ξυνεργάσει σκόπει.
Δελ.—ὦ σχέτλιε, τί φλυαρεῖς καὶ ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα;
Τρ.—Οἶμοι!... διπλὴ μᾶς ἀπειλεῖ τοῦ Κρέοντος σφαλιχὰ.
Δελ.—Τί δ' ὦ ταλαῖφρον, σκέπτεσαι; μὲ σὲ νὰ γίνω κόμμα;
Τρ.—Ὡς εἶπας... μία μὲν ψυχὴ, διπλοῦν δὲ μόνον σῶμα...
ἔδωκε μου τὸ Κορδόνι σου καὶ πάρε τὴν Ἑλλάδα μου...
Δελ.—Οἰκτεῖρω σε, ταλαίπωρε, καὶ πᾶς 'στὴ δουλειά μου...
καὶ τότε τὸ Κορδόνι μου μακρὸ θὰ ξετυλίξω
ὅταν μὲ τοῦτο πρόκειται μονάχα νὰ σὲ πνίξω.
Τρ.—ὦ! σ' ἐξορκίζω 'στὴν σεπτὴν ἐκείνην Καρκαλὸν...
Δελ.—Αὐτὰ σ' ἐμένα δὲν περνοῦν... νὰ τὰ πουλᾷς ἄλλου.
Τρ.—Φεῦ! συλλογίσου, ἀδελφέ, μὲ σπαρχυμὸν καρδίαν
πῶς τοῦτο μᾶς τὸ Σύνταγμα τὸ δημοκρατικὸν
ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ χεῖρὸς ἰδίας,
ὁ Ράλλης δὲ κί' ὁ Λεμονῆς, διπλοῦν αὐτοὶ κακόν,
κατέστρεψαν τὸν βίον του διὰ πλεκτηὺς ἀγχόνης
καὶ σὺ ἀκόμη κάθῃσαι καὶ μοῦ τοὺς καρμόνεις.

Τρίτον δ' ἡμεῖς ἐμείναμεν μονάχοι μᾶς καὶ σκόπει
ὅσῳ κακῶς οἰούμεθα καὶ πᾶν χαμέν' οἱ κόποι,
κί' οὐδὲ δακρύων θὰ φιλῇ τὴν πτέρναν μᾶς κανένας
κί' ὅρτε καὶ σὺ, κί' ὅρτε κί' ἐγὼ μὲ τὰς δεδηλωμένας
ὅθεν καὶ γὰρ σὲ προσκαλῶ, μεγάλε Ναπολέον...
Δηλ.—Οὐ πείσεις με, Πομπήϊε, καὶ μὴ φλυαρεῖς πλέον.
Τρ.—Ὡς Ἀντιγόνη σὲ καλῶ, αὐτάδελφε Ἰσμίνη.
Δελ.—Παράμερα πρὸς τὸ παρὸν ἢ σύμπραξις ἂς μείνῃ.
Τρ.—Βοήθειν τὸ Σύνταγμα ὡς Πολυνείκης θέλει.
Δελ.—Εἰ καὶ νεκρὸν κατακαίεται κουκούτσι δὲν μὲ μέλει.
Τρ.—Τυφλὸς τὰ τ' ὦτα τὸν τε νοῦν 'στὸν δλεθρὸν σου πέτα.
Δελ.—Νὰ μὴ φροντίζῃς δι' ἐμέ, τὸ χάλι σου νὰ βλέπῃς.
Τρ.—Σύρε λοιπὸν ὡς ἄλλοτε 'στὴν Καρκαλὸν ταχυποῦ.
Δελ.—Σύρε καὶ σὺ, κί' ὀφόμεθα ταχέως εἰς Φιλίππους.
Τρ.—Οὐτ' ἂν κελεύσαιμι ποτέ, οὐτ' ἂν, εἰ θέλοις ἐπὶ
πράσσειν τὸ πρέπον μετ' ἐμοῦ, διαβόλου τσαναμπέτη,
οὐτ' ἂν ἡδέως ὀψομαι τὴν σύμπραξιν σου ταύτην,
οὐτ' ἂν σε παραλήψομαι ὡς συμπλωτῆρα ναύτην.
'Αλλ' ἴσθ' ὅποια σοὶ δοκεῖ, ἐγὼ δὲ τώρα μόνος
εἰς στάδιον κατέρχομαι ἀριπρεποῦς ἀγῶνας,
κί' ὑπὲρ τε τοῦ Συντάγματος καὶ τῆς φιλάτης γῆς.
κί' ὑπὲρ ὁσίων κί' ἱερῶν ὁσίων πανουργήσας,
κείσομαι μόνος ἄνευ σοῦ τοῦ ἐν τοῖς πρώτοις ἴσου
καὶ πῆγαινε νὰ ζῇς κοιλιᾷς...
Δελ.— Κἀγὼ ἐρῶ σοὶ αἰνῶς.

**Καὶ ὀλίγαις ποικίλαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Μέγα Ἡμερολόγιον Κασδὸνη καὶ Δροσίνης,
ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ καλούμενον καὶ τέλειον εἰς ὅλα,
τοιούτον δὲν ἀπέκτησε ἀκόμ' ἡ Ρωμηοσύνη
καὶ δὲν ἀρκεῖ πρὸς ὕμνον του τοῦ φύλλου μᾶς ἡ κλῆσις.
Εἰκόνες πρώτης τάξεως καὶ προσωπογραφίαι,
Τραπεζιτῶν καὶ ποιητῶν κί' Ἀνάκτων συντροφίαι,
ἐκεῖ κί' ἡ νέα τῶν κλεινῶν καλαμαράδων ῥάστα,
ἐκεῖ τὰ πάντα καὶ τὸ πᾶν, ὡς κί' ἡ 'δικὴ μᾶς φάστα.
Κί' αὐτὸ τὸ νέο γλύκυσμα κί' αὐτὸς ὁ λουκουμάς
εἰς τὴν ΕΣΤΙΑΝ βρίσκειται πρὸς τέσσαρας δραχμαί.

Ἰδοὺ καὶ πάλιν νέος πολιτισμοῦ σταθμός,
τοῦ Γιάννη τοῦ Μπεράτη μοναδικὸν Κουρεῖον,
ὁδὸς μεγάλη Νίκης καὶ δώδεκ' ἀριθμὸς,
εἰς τοῦ Γιαννάκη δίπλα, πρὸς γνῶσιν τῶν κυρίων.
'Εκεῖ καθαριότης καὶ τάξις κατὰ πάντα
κί' ἀρώματα καὶ μύρα καὶ μύσχος καὶ λεβάντα,
κί' ἂν τρεῖς δραχμαὶ μονάχα εἰς τοῦτο προπληρώσῃς
γίνεσαι μία τζούρα καὶ κατακαμαρώνεις.

Ὁ Πρὸς τοῦ Βόκου, πολιτικὴ σελίς,
ὅπου μετ' ἀπληστίας διχάζεσθαι πολλῇ,
πρωτότυπον βιβλίον, ζωῆς καὶ σφρίγγους πλῆρες,
ποῦ τόσοι παρελαύνουν συγχρόνως χαρακτηρεῖς,
γράφει μὲ νέον ὕψος κί' εἰς ἄκρον γλαφυρὸν...
πωλεῖται εἰς τοὺς ὁρόμους, μὴ χάνατε καιρὸν.